

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χόραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ

Ἑξωτερικοῦ

Ετησίᾳ δρ. 10.—

Ἑτησίᾳ φρ. χρ. 12.50

Ἑξάμηνος » 5,50

Ἑξάμηνος » 6,50

Τρίμηνος » 3,—

Τρίμηνος » 3,50

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἑσωτερικ. λεπ. 20. Ἑξωτερικ. λεπ. 25

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἑκαστον λεπτὰ 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'. — Τόμος 25ος

Ἐν Ἀθήναις, 10 Μαρτίου 1918

Ἔτος 40όν. — Ἀριθ. 15

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ἡ συνδρομὴ τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν», διὰ τὸ τρέχον ἔτος 1918, ἀντὶ τῆς διπλασιασθῆ, ὡς ἐπέβαλλον αἱ περιστάσεις, ἠδηξήθη ὀλίγον μόνον ὡς ἐξῆς: Διὰ τὸ Ἑσωτερικόν, ἑτησίᾳ δρ. 10, ἑξάμηνος 5,50, τρίμηνος 3. Διὰ τὸ Ἑξωτερικόν, ἑτησίᾳ φρ. χρ. 12.50, ἑξάμηνος 6,50, τρίμηνος 3,50.

Ἡ μικρὰ αὐτὴ ἀύξησης δὲν ἀρκεῖ βέβαια διὰ τὰ κάλυφθαι αἱ διπλάσιαι ἤδη δαπάναι τῆς ἐκδόσεως. Ἀλλ' ἔχομεν τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ ἐξακολουθήσουν μὲ τὴν ἰδίαν καὶ μεγαλητέραν ἀκόμη προθυμίαν, αἱ Εἰσφοραὶ τῶν φίλων μας διὰ τὴν Ἐπάρκειαν.

Οἱ πληρώσαντες συνδρομὴν διὰ τὸ τρέχον ἔτος μὲ τὴν παλαιὰν διατίμησιν, δαφείλουν τώρα καὶ παρακαλοῦνται νὰ στείλουν τὸ ὑπόλοιπον. [Ἴδε Δήλωσιν 11ου φυλλαδίου, σελ. 91].

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΘ'. (Συνέχεια)

Πήγαιναν ὅσο πρὸ κοντὰ στὴν ξηρὰ μποροῦσαν, μετριάζοντες τὴν ταχύτητα τοῦ καϊικίου, γιὰ νὰ τὰ βλέπουν ὅλα. Ἐπρόσεχαν μόνον νὰ πορεύγουν μερικὸς κορμούς δένδρων, ποὺ ἔπλεαν ἐδῶ κι' ἐκεῖ. Πολλὰς φορὰς μάλιστα ἀγκυροβόλησαν, γιὰ νὰ πάρῃ ὁ Γεδεὼν Σπίλεττ φωτογραφίας τῶν ὠραιότερων μερῶν.

Κατὰ τὸ μεσημέρι, ὁ «Καλότυχος» εἶχε φθάσῃ στὸ στόμιον τοῦ Καταρράκτη. Τὰ δένδρα, ἀπὸ κεῖ καὶ πέρα, ἐξακολουθοῦσαν ἀλλ' ἀραιότερα καί, ὕστερ' ἀπὸ τρία μίλλια, δὲν ἔβλεπε κανεὶς παρὰ συστάδες ἀπομονωμένες, ἀνάμεσα στὰ δυτικὰ ριζοβούτια τοῦ Φραγκλίνου.

Τί διαφορά ἀπὸ τὸ μεσημβρινὸ ὡς τὸ βορεινὸ μέρος αὐτῆς τῆς ἀκτῆς! Ὅσο πρᾶσινο καὶ δασωμένον τὸ ἕνα, τόσο γυμνὸ, ξερὸ κι' ἄγριο τὸ ἄλλο. Πόσο θὰ ἐτρόμαζαν οἱ ἄποικοι ἂν ἡ τύχη, στὴν ἀρχή, τοὺς ἔρριχνε 'ς ἐκεῖνο τὸ μέρος τοῦ νησιοῦ! Ὅταν τὸ πρωτοεῖδαν ἀπὸ ψηλά, ἀπὸ τὴν κορυφὴ τοῦ Φραγκλίνου, δὲν τοὺς φά-

νηκε καὶ τόσο φοβερό. Ἀλλὰ τώρα, ἀπὸ τῆς θάλασσης, τὸ ἀκρογιάλι αὐτὸ μὲ τῆς πετρωμένες λάβες τοῦ ἡφαιστείου, μὲ τὰ κρυσταλλωμένα κατακρήνηματα τῶν παλαιῶν ἐκρήξεων, γυμνὰ ἀπὸ κάθε πρασινάδα, ἀπὸ κάθε βλάστησι, παρουσίαζε τόσο ἄγρια ὄψιν, ὅσο ἴσως κανὲν ἄλλο ἀκρογιάλι τοῦ κόσμου!

Ὁ «Καλότυχος» περνοῦσε ὁλοένα μπροστὰ 'ς αὐτὴν τὴν ἀκτὴν, 'ς ἕνα διίστημα ὡς μισὸ μίλλι. Τὴν ἀποτελοῦσαν ὑψώματα, βράχια διαφόρων διαστάσεων καὶ σχημάτων, ἀπὸ 20 ὡς 300 πόδια ψηλά, ἀλλὰ κυλινδρικά ὡς πύργοι, ἄλλα πρισματικά ὡς γοτθικά καμπαναριά, ἄλλα πυραμοειδῆ ὡς ὀβελίσκοι, ἄλλα κωνικά ὡς καμινάδες ἐργαστασίων. Ἐνα παγόφραγμα στὴ θάλασσα τοῦ πέλου δὲν θὰ παρουσίαζε πρὸ ἰδιότροπη μορφῆς. Ἐδῶ γεφύρια ἀπὸ βράχο σὲ βράχο ἐκεῖ ἀψίδες, παρακάτω θόλοι, ὡς παλατιῶν καὶ ὡς ἐκκλησιῶν. Τίποτε μεγαλοπρεπέστερον ἀπὸ τὴ μοναδικὴ αὐτὴ ἀκτὴ, ποὺ ἀπλώνετο σὲ μᾶκρος ὁκτὼ ὡς ἑννέα μίλλια.

Ὁ Κύριος Σμιθ καὶ οἱ σύντροφοί του ἐκύτταζαν μ' αἰσθηματομασμοῦ ποῦ ἐφθανε ὡς τὴν κατάπληξιν. Ἀλλ'

ἂν αὐτοὶ σιωποῦσαν, ὁ Τόπ δὲν ἐμποδίζετο καθόλου νὰ φέρῃ γαυγίσματα, ποῦ τὰ ἐπανελάμβαναν οἱ χίλιοι ἀντίλαλοι τῆς ἀκτῆς. Ὁ μηχανικός μάλιστα παρατήρησε ὅτι τὰ γαυγίσματα αὐτὰ ἐμοιάζαν μ' ἐκεῖνα ποῦ ἔκανε ὁ Τόπ ἐπάνω ἀπ' τὸ πηγάδι τοῦ Γρανίτινου Παλατιοῦ.

— Πᾶμε πρὸς κοντὰ! εἶπε.

Ὁ «Καλότυχος» ἐπλησίασε ὅσο μποροῦσε τοὺς παράξενους ἐκείνους βράχους.

Ὁ Κύριος Σμιθ ἐκύτταζε ἐκεῖνο τὸ σημεῖον...

ΣΤΑ ΒΟΥΝΑ

(ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Ο'NEVES)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'. (Συνέχεια)

Σε λίγο του φάνηκε πώς τον ανακάλυψε. Είχε ήδη μπροστά του τον Πύργο και, για να φθάσει ως εκεί, δεν του έμεινε πια παρά να διασχίσει ένα πυκνό δασάκι. Χωρίς δισταγμό, μπήκε στο δασάκι αυτό. Αλλά μόλις έκαμε λίγα βήματα κάτω από τα δένδρα, άξαφνα οι θάμνοι κουνήθηκαν, ξεπετάχτηκαν από μέσα σαν διαβόλοι κάτι άνθρωποι και τον έπιασαν δεξιά κι' αριστερά. Συγχρόνως άντηχησε στ' αυτιά του μια περιπαίχτρα γνωστή του φωνή:

— Μπρέ, τον Παυλάκη!.. Καλώς τον!.. Πώς από δω; Μας πεθύμησες;..
 «Αλλ' αμέσως ή φωνή έγεινε τραχύτερη:

— Α, αυτή την φορά, έπρόσθεσε, δεν θα μάς ξαναφύγεις, μπαγαπόντη! Σε τσακώσαμε, πάει!

Και πραγματικώς, ένας από τους ληστές εκείνους τούβγαλε το ζωνάρι του και το μεταχειρίσθηκε για να του σφικτοδέσει τα δυο χέρια. Έπειτα τούχωσαν στο στόμα ένα μαντίλι και του τώδεσαν, ώστε να μη μπορεί να προφέρη λέξη. Κ' έτσι δεμένος και φιωμένος, ο κακόμοιρος ο Παύλος σύρθηκε στον Πύργο.

Η επίλοιπη συμμορία ήταν εκεί κι' έπεριμενε. Χοντρά άστειλά και πειρακτικά γέλια έχαιρέτησαν την είσοδο του Παύλου. Οι κακούργοι έφαινοντο πολύ ευχαριστημένοι για την σύλληψη του πρώην υπηρέτη τους και του φώναζαν πώς θα τον έκαναν να πληρώσει ακριβά την ατιμία δραπετεύσει του.

Αμα έκόπασε λιγάκι ο θόρυβος, ο ίδιος ο Βλάσκος άπετάθη στον αϊχμάλωτό του και τού είπε:

— Άκουσε, παληόσκυλο, και πρόσθεσε καλά 'ς ότι θα σου πω. Ξέρω ότι είσαι φηλί-κλειδί με κείνα τα δυο παληό-παιδα, τάνιφια του στρατηγού Μπόλδ κι' ότι συχνά κάνεις μαζί τους ένδρο-μές. Εύκολο επάγγελμα διάλεξες, μα-σκαρά! «Οδηγός περιηγητών» σου λέει ο άλλος. Ού, να χαθής, τεμπέλη!.. Λοιπόν, στο προκείμενο: «Αν μάς ύπο-σχεθής να μάς φέρεις έδώθε τα παιδιά, σου χαρίζω τη ζωή και σου δίνω μάλι-στα και το μερτικό σου από τα λύτρα. Πές ναι, κάμε ένα νεύμα με το κεφάλι, αφού δεν μπορείς να μιλήσεις, γιατί αλ-λοιούτικα ξέρεις τι σε περιμένει: αν άρνηθής, υπογράφεις τη θανατική σου καταδίκη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

ΚΑΙ ΠΑΛΙ Ο ΛΟΡΔΟΣ ΡΑΜΠΛΗΔΩΝ

Τό σύνθημα του Φωσέτου

Μιλώντας έτσι, ο Βλάσκος ήταν βέ-βαιος, ότι ο δυστυχισμένος Παύλος δεν

θα τολμούσε νάντισταθί στής φοβέρας του και ότι χωρίς δισταγμό θα δέχουν-ταν να παίξω το ρόλο που του ζητούσε.

Αλλά, μ' όλη τη φτώχεια που είχε τραβήξει στη ζωή του, μ' όλα τα κακά παραδείγματα που είχε λάβη από της ακούσιες συναναστροφές του, ο νεαρός Βάσκος διατηρούσε τίμια ψυχή και δυ-νατό χαρακτήρα.

Αποφασισμένος να μην κάμη τό πα-

«Τό σύνθημα του Φωσέτου!» (Σελ. 120, στ. γ')

ραμικρό που θα μπορούσε να βλάψη τους ευεργέτες του, ο αϊχμάλωτος έγνεψε ζωηρά με το κεφάλι «οχι». Η άρνη-σις αυτή του άφαιρούσε τη μόνη του έλ-πίδα σωτηρίας: αλλά δεν τον έμελε. Προτιμούσε το θάνατο από την προ-δοσία.

Από τη ζωηρότητα, τη δύναμη του νεύματος, ο Βλάσκος, έκπληκτος, κατά-λαβε πώς ήταν δύσκολο να κατανικήση την αντίστασι εκείνη. Για μία στιγμή έδι-στασε: δεν ήξευρε κι' αυτός τι να κάμη: να τον σκοτώσει, να τον βασανίσει ή να τον άρίσει τάχα να σκεφθή καλλίτερα;.. Κι' ενώ ο κακούργος βρίσκονταν 'ς αυτή την άμηχανία, άξαφνα, απέξω, ά-κούσθηκε μία δυνατή και διαπεραστική φωνή, που τραγουδούσε ένα παλιό γαλλικό τραγούδι:

Γειά σου, κόκκορα Γαλάτη,

Πού πή δόξα συμβολίζεις! (*)

Οι κακούργοι άναστατώθηκαν, γιατί

(*) Le coq gaulois: ο γαλατικός αλέ-κτωρ, είν' ένα από τα έθνικά έμβλήματα της Γαλλίας.—Σ. τ. Μ.

γνώριζαν πολύ καλά εκείνη τη φωνή. —Είπε το σύνθημα του Φωσέτου! έ-φώναζε χαρούμενος ο Τζάν.

— Η ώρα ή καλή, γέρο-Βλάση! έ-πρόσθεσε ο Βλάσκος. Τώρα, τώρα έρχό-μαστε! (Έπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

Η ΚΥΡΙΑ ΦΙΦΗ

Ήταν μία γάτα κόκκινη με άσπρο στηθος, τριανταφυλλιά μυτίττα και βα-θιά πράσινα μάτια. Την όνομάσαμε κυρία Φιφή, γιατί ζούσε πια μαζί μας σαν άνθρωπος του σπιτιού. Μαζί μας στην κρεββατοκάμαρα για να κοιμηθή στα πόδια του κρεββατιού, μαζί μας στο γραφείο κουλουριασμένη πλάγι μου, μαζί μας στην τραπεζαρία, όπου πολλές φο-ρές δεν περιμένα να τη σεβίρουμε το μερδικό της, μα μάς τάρπαζε τη στιγμή που το βάζαμε στο στόμα μας.

Μία μέρα, ένας φίλος μου που έφευγε ταξείδι για κάμποσο καιρό, μου άρρησε τον παπαγάλλο του να του τον φυ-λάξω όσο θάλειπε. Στο ξένο τό σπίτι, το πουλί ήταν σαν ψάρι που είχε χά-σει τα νερά του. Όλα του φαινονταν παράξενα. Με τη βοήθεια της μύτης του, κατάρθωσε να σκαρφαλώσει ως ά-πάνω στην κορφή του κονταριού του και από κεί, σαν στρατηγός που κάμνει άναγνώρισι του έδάφους, γυρνούσε όλό-γυρά του κάτι μάτια τρομαγμένα, άσπρο-πράσινα, που έτσι γυρολωμένα όπως έπρόβαλλαν μέσ' από τα ζωωμένα βλέ-φαρά του, έμοιαζαν με τα μεγάλα καρ-φιά της πολυθρόνας.

Η κυρία Φιφή δεν είχε ιδή ποτέ της παπαγάλλο, και το έξωτικό τοδο πουλί της προξενούσε μία έκπληξη όλο-φάνερη. Ακίνητη σαν καμιά βαλσαμω-μένη γάτα της Αιγύπτου, σφικτοδεμένη με της κορδελίτσες της, κύτταζε καλώς-καλά το ξένο πουλί με ύψος βαθείας με-λέτης, σαν να περιμάζεψε μέσα στο γατίσιο μυαλό της όλα τα μαθήματα Φυσικής Ιστορίας που μπορούσε να έχη σπουδάσει επάνω στα κεραμίδια, στο περιβόλι και στην αυλή του σπιτιού. Σά σκιές ή τκέψεις της περνούσαν επάνω από τα μάτια της, που όλο άλλαζαν και χρώμα, και έτσι συμπεράσμα να διαβά-ζουμε σ' αυτά το συμπεράσμα των σκέ-ψεών της.

«Δεν είναι ζήτημα, πράσινο κοττόπουλο είναι!»

Μία και έλυσε έτσι την άπορία της, ή γάτα πήδηξε κάτω από το τραπέζι, ό-που είχε στήσει το παρατηρητήριό της και ζάρωσε σε μία γωνία της κάμαρας με την κοιλιά κατά γής, έξω τους άγ-κώνες, σκυφτό το κεφάλι και όλο τό έ-λαττήριο της ράχης της τεντωμένο, σαν μαύρος πύθνηρας, που παραμονεύει της γαζέλλας, όταν άνυποπτες πάνε στο πο-

τάμι να δροσισθούν. Αυτά έκανε ή Φιφή. Ο παπαγάλλος παρακολουθούσε τα κινήματα της γάτας με άνησυχία τρο-μερή. Ωρθωνε τα φτερά του, κροτάλι-ζε την άλυσίδα του, σήκωνε το πόδι του και άνοιγόκλειε τα δάκτυλά του, γιατί το φυσικό του τον έκανε να κατα-λαβαίνει πώς ο έχθρος αυτός κάποιο άσχη-μο κόλπο θα του έτοίμαζε.

Διάβαζε καλά, βλέπετε, μέσ' 'ς τα μάτια της γάτας που ήταν καρφωμένα άπάνω του με μία ένταση μαγνητική και που έλεγαν σε γλώσσα που δε χωρούσε παρεξήγησι: «όσο πράσινο κι' αν είναι το κοττόπουλο, πρέπει να τρώγεται».

Παρακολουθούσαμε τες σκηνές αυτές μ' ενδιαφέρον, έτοιμοι να μπορούμε στη μέση όταν ήταν άνάγκη.

Η κυρία Φιφή πλησίασε σιγά-σιγά. Η τριανταφυλλιά μυτίττα της τρεμού-λιαζε, μισόκλεινε τα μάτια της, μπα-νόβαζε τα νύχια της. Ένα ρίγος της χυνότανε στη ράχη από την ιδέα της

ήδονής του φαγητού, όπως ένας γα-στρίμαργος μπροστά σ' ένα πιάτο γα-λοπούλας με πατάτες. Τής έτρεχαν τα σάλια της, όπως λέμε.

Έξαφνα ή ράχη της στρογγύλεψε σαν τόξο τεντωμένο και μ' ένα πήδημα θυμάσιο έπεσε άπάνω στο κοντάρι του παπαγάλου.

— Θες καφέ, Κοκό! φώναζε ξαφνικά με μία φωνή μπάσου, ήτυχη και βαθεία, ο παπαγάλλος βλέποντας τον κίνδυνο.

Μ' ένα πήδημα άπότομο, ρίχτηκε πίσω ή γάτα ξαφνιασμένη. Όλάκερη μπάντα από σάλπιγγες, μία στίβη πια-τικά να έπεφταν και νάσπαζαν πλάγι της, μία πιστολιά να ρίγανε στ' αυτιά της, δε θα της προξενούσαν τέτοια τρο-μάρα. Κάθε ιδέα που είχε για τα που-λιά άναστατώθηκε.

— Θες καφέ, Κοκό; Κούκου! έξακολουθούσε ο παπαγάλλος.

Η γάτα μας κύτταζε παράξενα. Τα μάτια της έλεγαν καθαρά: «Αυτό δεν είναι πουλί, είναι άνθρωπος, μιλάει!»

«Όταν πιω κρασί παλιό
 «Όλα γυρτούν όλα γυρτούν στο καπηλειό,
 άρχισε να τραγουδά ο παπαγάλλος με κάτι φωνάρες που μάς ξεκούρηναν, γιατί κατάλαβε ο πονηρός πώς ή τρομάρα που έδωκε ή όμιλία του στη γάτα, ήταν ο καλύτερος τρόπος της σωτηρίας του.

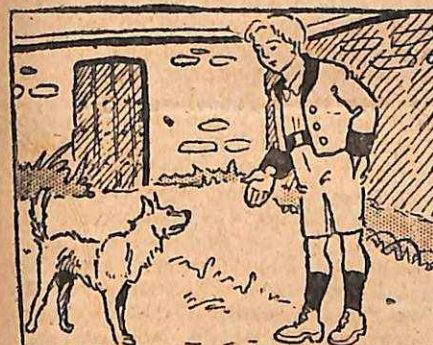
Η γάτα δεν μπορούσε να τό χω-νέψη. Άφού είδε πώς δεν της δίναμε καμμία απάντησι στής έρωτηματικές ματιές της, πήγε και ζάρωσε κάτω από το κρεβάτι και όλη την ημέρα στάθηκε άδύνατο να την κάμουμε να ξεμυτίσει από κεί.

Την άλλη μέρα, ή κυρία Φιφή, ξεθα-ρεμένη λιγάκι, δοκίμασε πάλι την τύχη της στον παπαγάλο, χωρίς όμως να πι-τύχη περισσότερο. Από τότες κανείς δεν μπορούσε να της βγαλίη την ιδέα πώς το πράσινο κείνο κοττόπουλο ήταν άνθρωπος και έτσι ήσύχασε, λογαριάζοντας τον πια σαν ένα από μάς.

(Th. Gautier)

Σ. ΜΑΥΡΙΔΗΣ

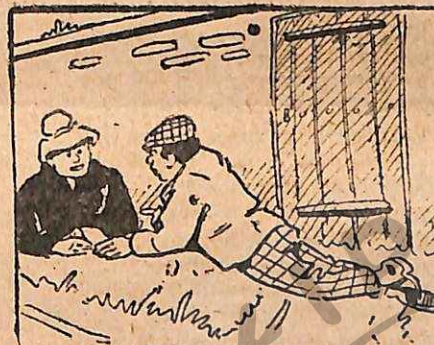
ΠΩΣ Ο ΜΙΚΡΟΣ ΠΕΤΡΑΚΗΣ ΕΠΙΨΕ ΤΟΥΣ ΚΛΕΦΤΕΣ

Οι γονείς του μικρού Πετράκη τον είχαν αφήσει μονάχο στο έξωτικό τους σπίτι. Επρόκειτο να γυρίσουν άργά, αλλά δεν τους έμελε, γιατί το σπίτι είχε και σκύλο, φύλακα καλό. Το δειλί, ενώ ο Πετράκης έπαιζε στον κήπο, ά-κούσε, πίσω από το μανδρότουχο, αυτά τα λόγια: «— Άμα δώσουμε του σκύλου

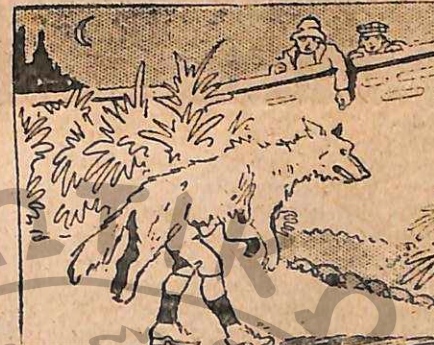
καλά, και τόσο λυσσασμένα, ώστε άμέ-σως οι κλέφτες του έρριξαν τη φόλα. Ο Πετράκης καμώθηκε πώς την έφαγε κι' ύστερ' από λίγο έβγαλε ένα βραγμό ούρ-λιασμα κι' έκαμε τον ψόφιο... «Ζωή σε λόγου σου!» είπαν οι κλέφτες. Μπήκαν στον κήπο κι' είδαν την πόρτα του ύπο-γειου άνοιχτή και μέσα φως. «Ο μι-

μιά φόλα, θα φορήση άμέσως... Τρο-μαγμένος, ο Πετράκης έκνιταξε από μια χαραμάδα της ξύπορας. Δυο παλιάν-θρωποι, κλέφτες βέβαια, συνωμολούσαν κυττάζοντας τον τοίχο. Ο ένας είπε: «Υστερα δένουμε το παιδί, του βουλώ-νουμε το στόμα...— Και γδύνουμε το σπί-τι μία χαρά!» έπρόσθεσε ο άλλος.— Χι!

κρός είχε στο ύπόγειο! είπαν. «Άς τε-λειώνουμε και μ' αυτόν!» Αλλά μόλις κατέβηκαν τη σκάλα, ή πόρτα κλεισθηκε από πίσω τους με κρότο. Γύρισαν τότε και την άρχισαν κλωτούς. Ο Πετράκης φοβήθηκε μία στιγμή πώς θα τη σπά-σουν. Αλλά τότε του ήλθε άλλη ιδέα:— «Από δω, κύρ χωροφύλακα! έφώναξε.

αυτό θα τό ιδούμε είτε μέσα του ο Πε-τράκης. Γιατί άξαφνα του ήλθε μία ιδέα. Άμα ένόκτασε, ο Πετράκης έκλεισε το σκύλο σε μία κάμητα κι' αυτός φό-ρεσε ένα τομάρι από λύκο, που του χοι-σίμενε για χαλί του κρεββατιού. Έτο-κατέβηκε στον κήπο, χόθηκε σε κάτι χαμόδενδρα κι' άρχισε να γαντζίη τόσο

Στάσου έδώ! Έχε έτοιμο το πιστόλι σου και... άς περιμένουμε να βγούν! Οι κλέφτες τό πιστέψαν και πού να ξε-μυτίσουν από τό ύπόγειο! Έτσι έμει-ναν, έκείνοι μέσα, ο Πετράκης απέξω, ως πού έφθασαν οι γονείς του, άνοιξαν την πόρτα και... τα λοιπά πιά τα έννοείτε. ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

Ίδε τὸν Ὀ-
δηγὸν τοῦ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομή
τοῦ Κεφ. Β.

ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΜΟΥ

1.
Τὰ ὄνειρα κι' οἱ πόθοι μου,
κι' ἡ λύπη, κι' ἡ χαρὰς μου,
ποτές ἀπὸ τὴν σκέψι μου
δὲν φεύγουνε, ποτές μου.
Τραγουδία γίνονται γλυκά,
γραμμένα ἀπ' τὴν ψυχὴ μου,
κι' εἶνε τὰ τραγουδάκια αὐτά
ὁλόκληρη ἡ Ζωὴ μου!

2.
Παράδερνα ἀπ' τὸν πόνο μου
χθὲς βράδυ στὸ κρεβάτι
κι' ὡς στὰ βαθεῖα μεσάνυχτα
δὲν εἶχα κλείσει μάτι.
Κι' ὅταν στὸν ὕπνο τὴν αὐγὴ
παρηγοριὰ ἐξήτοῦσα,
ἀκόμα καὶ στὸν ὕπνο μου
ἐνοιῶθα πὼς πονοῦσα!...

Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες

ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ

Γλύστρησε ἀσημόχρυση, φεγγαριὸ ἀκτί-
να, νὰ χαϊδέψῃ τὸ παιδί πού γλυκὰ κοιμά-
ται. Νὰ μὲ τὸ γλυκὸ τῆς φῶς πὼς τὸ στεφα-
νώνει καὶ τὸ τριγυρίζει μ' ὄνειρα γλυκά!...

Γλύστρησε ἀσημόχρυση, φεγγαριὸ ἀκτί-
να στὸ ἐρημώτιστο. Μὲ τὰ μάγια τὰς μέ-
νια ξαναφέρει τοὺς καιροὺς πού περάσαν,
κι' ἡ ψυχὴ πού τριγυροῦνε κάπου ἔκει
ἐπιπνύνει σὲ ξαναθυμίσματα...

Γλύστρησε ἀσημόχρυση, φεγγαριὸ ἀκτί-
να, στὰ βαρεῖα μεταξὺ τῶν πλοσίου.
Μὲ τ' ἀσῆμα τῆς τοῦ ἔξπν τὴν ἐννοια
γὰ τὸ θησαυρὸ του, καὶ τὸν ξαγρυπνᾷ...

Γλύστρησε ἀσημόχρυση, φεγγαριὸ ἀκτί-
να μὲ τὴν καμαρούλα μου! τὰ σκοτάδια
σκόρπισε καὶ τὴ σκέψι μου ἔφερε στὰ ἐλα-
φρὰ φτερά τῆς: πάντα ἐκεῖ... μακριά...

Γραζιέλλα

ΑΠΟ ΠΕΙΣΜΑ ΑΜΑΖΩΝ

—Τὰ κορίτσια δὲν ἀξίζουν τίποτα! ἔ-
λεγε ἕνας ξάδελφός μου, σπουδαῖος κύριος
δέκα πέντε χρονῶν, μὴ μὲρα πού εἶχαμε
παίει ἐκδρομὴ μ' ἕνα θεῖο μου καὶ καμ-
μιὰ δεκαριά ξαδέλφια καὶ ξαδέλφες. Δὲν
εἶδατε, καλέ, πὼς ἔκαναν γὰ ν' ἀνεβῶν
στὰ γαϊδουράκια; καὶ ἰδίως ἡ Μαρία...

—Ἐγὼ; ἐγὼ φοβήθηκα, εἶδες καλὰ;

—Ναι, ἐσὺ, ἐσὺ!

—Βάζουμε στοίχημα λοιπόν; πὼς δὲ
φοβάμαι ὄχι μόνο τὰ γαϊδουράκια, ἀλλ'
οὔτε τ' ἄλογα; Νά, καὶ πέρα εἶνε τ' ἄλογο
τοῦ θεῖου! θὰ τὸ πάρω, θὰνέρω καὶ τότε
θὰ δῶς ἂν φοβάμαι ἢ ὄχι.

Καὶ χωρὶς νὰ χάσω καιρὸ, τρέχω, ἀρ-
πάζω τ' ἄλογο, πού ἀνιπποτο ἔβραζε στὸ
τορφερό χορτάρι, πατάω σὲ μὴ πέτρα
πού ἦταν καὶ κοντὰ καὶ πηδάω στὴ γάχη
του. Αὐτὸ ἀμέσως ἄρχισε νὰ περπατᾷ,
ἐνῶ ἐγὼ γλυστοῦσα πότε ἀπὸ δῶ καὶ
πότε ἀπὸ κεῖ.

—Χά, χά, χά, ἐγέλασε ὁ ξάδελφός μου,
θαυμάστε τὴν ἀμαζών! Καλέ σὺ, θὰ σκο-
τωθῇς! τὸ καλὸ πού σου θέλω, κατέβα
κάτω, ἂν δὲ θέλῃς νὰ φᾶς τὰ μούτρα σου.
Ἦταν πάρα πολὺ χωρὶς νὰ ξέρω τί

κάνω, χτυπάω τ' ἄλογό μ' ὅλη μου τὴ δύ-
ναμι μ' ἕνα κλαδί πού 'χα στὸ χέρι.
αὐτὸ, ἀσυνήθιστο νὰ τὸ χτυποῦν μὲ τόσο
χοντρὸ ξύλο, τινάχτηκε, χρεμέτισε κι'
ἄρχισε ἕνα τρέξιμο τρολλό.

—Τι συμβαίνει αὐτοῦ; εἶπε τότε ὁ θεῖος
μου πλησιάζοντας τὴν ὁμήγυρι καλέ, πού
'ναι ἡ Μαρία;

Τὰ παιδιά τρομαγμένα ψιθύριζαν:

—Πέρα... νὰ κεῖ... μὲ τ' ἄλογο...

Ὁ θεῖός μου κατάλαβε καὶ χωρὶς νὰ
χάσῃ καιρὸ, ἄρχισε νὰ τρέξῃ μ' ὅλη τὴν
τὴ δύναμι. Σὲ λίγο μ' ἔφθασε σ' ἕνα χω-
ράκι καὶ κοντὰ πού 'χε σταθῇ τὸ λαγα-
νασμένο μου ἄλογο κι' ἔτρωγε καλαμπό-
κια, ἐνῶ ἐγὼ, πεθαμένη ἀπ' τὸ φόβο,
δὲν τολμοῦσα νὰ κουνηθῶ. Ἀφ' οὗ μὲ κα-
τέβασε κακὴν κακὸς κάτω καὶ μοῦ δωσε
τὴ σχετικὴ κατὰσθα, μὲ πῆγε στὴν παρέα
μου, ἡ ὁποία σὺν καμμιὰ ἡρωίδα, μὲ ὑ-
πεδέχθη μὲ πολλὰ «ζήτω».

Μαρκησία

ΤΟ ΓΛΥΚΟ

Εἶχε ἡ μητέρα μου ἕνα βάζο
μέσ' τὸ ντουλάπι μὲ γλυκὸ
Καὶ ὅλο μούλεγε: —Παιδί μου
Μὴν πᾶς καὶ βάλῃς χερσὶ!

Γιατὶ σὲ λίγες μέρες δάχα
τὴν ἐσορτὴ μου καὶ 'μπορεῖ
Νάρχοτανε κανέναν ξένος
χρόνια πολλὰ νὰ μ' ἐζηλθῇ...

Κ' ἔβαλα πιά τὰ δυνατά μου
νὰ μὴν πειράξω τὸ γλυκὸ
Πὼς τὸ κατώρθωσα, δὲν ξέρω!
κι' ἐγὼ ὁ ἴδιος ἀπορῶ...

Ἐφθασε τέλος κι' ἡ γιορτὴ μου.
Τὶ ἀγωνία!... μὰ κανεῖς
δὲν ἦλθε ξένος! Τὶ χαρά μου!...

Στάσου λοιπόν κι' ἐγὼ δὲ δῆς.
Τετέλεστα! ἡ γιορτὴ μου!
Πέφτω... βουτῆμαι στὸ γλυκὸ...
κι' ὡς πού νὰ πῃς «ἀμήν»... τὸ βάζο
ἐφαγερώδη... παστικό!

Παῖδι τοῦ Μέλλοντος

ΒΙΑΣΤΙΚΗ

Ἐπίγαινα βιαστικὴ στὸ δρόμο, χωρὶς
νὰ κυτῶ γόμο μου. Ὅταν ἐστρεψα σὲ
μὴ γονία, ἐσκόνταπα σ' ἕνα γέρο.

Ἐτραβήχτηκα ντροπισμένη.
—Παῖδάκι μου!...

Ἦταν ἡ μόνη λέξις παρατόνου γιὰ τὸ
ὁδυνηρὸ πάτημα.

—Συγγνώμη, ἐπιθύρισα δειλά, κι'
ὅσοτερά κῆταξα τὸ γεροντάκι. Ἐλευτή-
θηκα κατὰκαρδὰ, βλέποντας τὴν τριμμένην,
κουρελιασμένην φορεσιά του, τὸ γλωμὸ
κι' ἀδυνατισμένο του πρόσωπο. Μὰ ἐκεῖνο
πού μοῦκανε περισσότερη ἐντύπωση, ἦταν
ἕνα φτωχικὸ κλουβάκι, μ' ἕνα χαριτω-
μένο καναρινάκι, πού τὸ κρατοῦσε στὰ
χερὰ.

Ἡ περιέργειά μου ἐκεντήθη.

—Ποῦ τὸ πᾶς, παππού; ἐρώτησα σιγά.

Κ' ἐκεῖνος, ἀπ' οὗ μ' ἐνύσταξε καλὰ
στά μάτια, σὺν νάυτελε νὰ διαβάσῃ μέσα

τοὺς τὸν σκοπὸ τῆς ἐρωτήσεώς μου, εἶπε:
«Ποῦ νὰ τὸ πάω, παιδάκι μου; ἔκει
'πού πῆγαν ὡς τώρα ὅλα σχεδὸν τὰ πράγ-
ματα τοῦ φτωχικοῦ μας: Νὰ τὸ πουλήσω
νὰ φάμε».

Τὸ ξέρω καλὰ πὼς οἱ περισσότεροι ἄν-
θρωποι ὑποφέρουν σ' αὐτὴ τὴν περιστασι-
μὰ κείνη τὴ στιγμή, μού φάνηκε πὼς εἶδα
καθαρά τὴ δυστυχία, πὼς διαλύθηκε μὴ
ὁμίχλη ἀπὸ τὰ μάτια μου κι' εἶχα ἰδῇ κα-
λύτερα...

Ἦθελσα νὰ δώσω κιτὶ σ' αὐτὸ τὸ
γέρο, γιὰ νὰ μὴν πουλήσῃ τὸ καναρι-
νάκι, τὴ μόνη ἴσως χαρὰ πού ἔμενε στὸ
φτωχικὸ σπιτί: μὰ ἦταν τόση ἀξιοπρέ-
πεια ζωγραφισμένη στὸ πρόσωπό του,
ὥστε δὲν ἐτόλμυσα.

—Ἀντίο, παπού!

—Στὸ καλὸ, παιδάκι μου!

Ψυχὴ τῆς Σαπφοῦς

ΑΡΧΗΓΟΥ ΠΑΡΟΝΤΟΣ...

Ὁ Παυλάκης εἶνε ἕνας ἄνθρωπος 50-55
ἐτῶν μὲ μαλλιά μακρὰ, σὺν καλλιτέχνῃς.
Ἄλλοτε ἦτο διδάσκαλος, ἀλλὰ δὲν ἐξῆλθε
πὼς ὁ δυστυχὴς ἐτρελλάθη καὶ τώρα γυ-
ρίζει στοὺς δρόμους, μὰ χωρὶς νὰ πει-
ράξῃ κανένα.

Μία μέρα, κατὰ τὴ συγγένειά του, ἀνέβη
σὲ μὴ πέτρα καὶ ἄρχισε νὰ διδάσκη:
καὶ ἐξῆλθε τί; πὼς κλίνεται τὸ ρῆμα
εἰμ. Πολλοὶ ἄνθρωποι, καὶ ἰδίως παιδιά,
εἶχαν περικυκλώσῃ τὸν διδάσκαλον. Με-
ταξὺ αὐτῶν ἦτο καὶ ἕνας ἀνώτερος ἀξιω-
ματικὸς τῆς χωροφυλακῆς. Ὅταν τὸν
εἶδε ὁ Παυλάκης, ὑπερηφανεύθη πού εἶχε
κι' ἕνα τέτοιο «μαθητήν», καὶ ἄρχισε μὲ
περισσότερον θάρρος τὴν διδασκαλίαν.

Ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐπενέβη
ἕνας χωροφύλαξ, ὁ ὁποῖος ἠθέλησε νὰ τὸν
διώξῃ καὶ νὰ διαλύσῃ τὸ πλῆθος. Ἄλλ'
ὁ τρολλὸς καὶ συνάμα ἐξυπνότατος Παυ-
λάκης, δειξάς τὸν ἀξιωματικόν, ἐφώνησεν
εἰς τὸν χωροφύλακα:

—Ἀρχηγὸ παρόντος πῶσα ἀρχὴ παυ-
σάσθω!

Καὶ ἔτσι ὁ χωροφύλαξ, πού ἔμεινε ἀπο-
στομωμένος πρὸ τῆς τοιαύτης ἀπαντήσεως,
ἄφισε τὸν διδάσκαλον νὰ ἐξακολουθήσῃ
τὸ μάθημα, ὑπὸ τὰ χειροκροτήματα τῶν
ἀκροατῶν.

Ἀσπρολούλνδο

ΠΑΙΔΙΚὸν ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Κουφιοκεφαλᾶκης σεοβιτόρος.

Ὁ πελάτης: —Γιαροσ! ἕνα κουνουπι-
βόηκα μέσ' στὸ τσαί!

Ὁ Κουφιοκεφαλᾶκης: —Ἀμ τί; Μὲ εἴ-
κοσι λεπτά πού πληρώνετε, θέλατε νὰ
βοήτε γαϊδάρο;

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἡρώος Βελισσαρίου

Ἡ Μαμά: —Τώρα πλέον, Ἰφιγότσια,
πού μεγαλώσες, δὲν θὰ μοῦ ζητᾷς ὅλη
τὴν ὥρα γλυκά...

Ἡ Ἰφιγότσια: —Φυσικά, μαμμά μου,
τώρα θὰ πάρω μόνη μου!

(Γεγονός).

Ἐστᾶλη ὑπὸ τὸ Γλυκὸ Παρελθόν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

[Ίδε Ὁδηγὸς Κεφ. ΙΒ'.]

α.) Παίγνιον

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ψωφιδέως

	ΛΕ	ΚΕ	ΔΕ	
ΡΙ	ΠΙ	ΦΑΣ	ΠΙ	ΤΙ
ΙΟ	ΜΗ	ΝΟ	ΓΡΙΣ	ΩΝ
ΛΟΣ	ΡΟΣ	Ε	ΚΟΣ	ΜΟΣ
	ΚΑ		ΤΑ	

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὐ-
ται, ὥστε νὰποτελεσθοῦν ἐπὶ τὰ ζῶα τῶν
θεριῶν χωρῶν.

β.) Ἀπροσδόκητον

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Κόρης τῆς Ροῦμης
Πότε κἀνόμεν μὴ τρύπα στὸ νερό;

γ.) Διὰ τοὺς Παλλομαθεῖς

Ἐστᾶλη ὑπὸ τὸ Τραγοῦδι τῆς Λευτεριάς
Pöle-Méle

Beni-lam-quisa-en-protefi-masija.

Δύσεις τοῦ 18ου φύλλου

α.) Βορρᾶς, Νότος, Ἀπὸ ἀπὸ ἀπὸ, Ζέ-
φυρος, Ἑβρος, Σκίρων. —β.) Ἡ λέξις μί-
μης (δύο μὴ κι' ἐνάμισι σὶ [σι-σ]). —(γ.)
Tel maitre, tel valet.

ΥΠΟΜΝΗΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ Συνδρομηταί, τῶν
ὁποίων ἔλθεν ἡ συνδρομὴ, νὰ σπεύ-
σουν νὰ τὴν ἀνανεώσουν. Εἰς τοιαύτας
περιστάσεις, καμμιὰ καθυστέρησις δὲν
ἐπιτρέπεται, διότι δυσχεραίνει τὸ ἔργον
μας. Οἱ ἐν ΑἴΓΥΠΤῳ καὶ ΚΥΠΡῳ
Συνδρομηταὶ ἐμπροσθὶν νὰ στέλλουν τὸ
ἀντίστοιχον μέσον Ἑθνικῆς Τραπεζῆς τῆς
Ἑλλάδος, ἢ Τραπεζῆς Ἀθηνῶν, ἢ Τρα-
πέζης τῆς Ἀνατολῆς.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 58 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 10ην Μαρτίου 1918

ΚΑΛΗ σας Σαρακοστή, ἀγαπητά μου παι-
διά. Μὲ ὕμναι, εὐτυχῶν καὶ πρὸδοσιν.

Φαληρικὴ Ἀύρα, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σου
ἐπέλεξα, καθὼς εἶδες. Βίβλια σου ἐταίριαζε
καὶ τὸ ἄλλο, ἀφ' οὗ εἶσαι «παραθαλασσίαν», ἀλλὰ
δὲν ἦτο ἐκείνη. Χαίρω πολὺ διὰ τὴν ἀπό-
φασίν σου κι' ἐλπίζω νὰ μοῦ γράψῃς συχνά.

Σὲ κανένα δόκιμον συγγραφέα δὲν πιστεύω νὰ
εἶδες, Φρέντε, αὐτὸ πού λές. Τὰ πρόσωπα τοῦ
δράματος καὶ τοῦ διηγήματος δὲν μποροῦν νὰ
ὁμιλοῦν παρὰ ἀναλόγως τῆς μόρφωσός καὶ τῆς
ἀντιλήψεως πού ἔχουν. Καὶ ἕνας ὑπέρτης μπο-
ρεῖ νὰ φιλοσοφῇ, ἀλλὰ σὺν ὑπέρτης, ὅχι σὺν
καθηγητῇ τῆς φιλοσοφίας. Μόνον οἱ ἀδελφοὶ
συγγραφεῖς βάζουν εἰς τὸ στόμα τῶν προσώπων
τὰς ἀφῆες πού δὲν τοῦ; ταίριαζον.

Ὁ Στρατηλάτης τῶν Ἑλλήνων προτείνει
στὴν Τρελλορασακκαῖα νὰ ὀνομάσῃ τὸ γατάκι
τῆς: Ἀρην, ἐπειδὴ ὁ Ἄρης εἶνε θεὸς τοῦ πολέ-
μου καὶ τὸ γατάκι... γρατουνᾷ. Ἄν εἶνε ὅμως
θηλυκόν, ἂς τὸ βγάλῃ Πίσσα, γιὰ νὰ θυμῇ
τὴν Πίσσα τῆς Διαπλάσεως.

Ἡ νέα μου φίλη Παιδικὴ Καρδιά, σὶ
πρῶτο τῆς γράμμα, μοῦ διηγείται πὼς ἔγινε
συνδρομητρία. Ἦταν, λέγει, μὴ Κυριακὴ ἀ-
πόγευμα: ἔνι φιλικὸ τῆς σπιτί. Ἐκεῖ ἐγνώ-
ρισε καὶ δύο «χαριτωμένους ἀδελφοὺς», πού τῆς
μίλησαν γιὰ μὲν τόσο εὐχαιρῶτα, τόσο ἐνθου-
σιαστικὰ, ὥστε τὴν ἔκαμαν, ἀμέσως μόλις γύ-
ρισε στὸ σπιτί, νὰ γυρῇ ἀπὸ τὴν μητέρα τῆς

νὰ τὴν ἐγγράψῃ συνδρομητρία καὶ νὰ τῆς ἀγο-
ράσῃ κι' ἕνα τόμον. Καὶ τὸ ἐπέτυχε εὐκολά, γιὰτι
κι' αὐτὴ μίλησε στὴ μητέρα τῆς μὲ τὸν ὅτιο
ἐνθουσιασμὸ πού τῆς εἶχαν μίλησιν οἱ δύο ἀδελ-
φοὺς. Ὡς τελευτᾷ ἐπιχείρημα μάλιστα, τῆς
ἔδωκε κι' ἕνα ριλι. Τὶ ὥραια!...

Ἡ Ἰδεῶδης Ἑλλάς, καὶ μὲ τὴν ἔκστην
πεντάδραχμον δόσιν τῆς διὰ τὴν Ἐπάρκειαν, μοῦ
ἔστειλε καὶ δέκα νέας συνδρομητριάς. Καὶ ὅ-
στερα θέλει νὰ μὴ τὴν εὐχαριστήσω, διότι τὸ
θεωρεῖ, λέγει, καθήκον τῆς! Ἀλλὰ καὶ ἐγὼ
θεωρῶ καθήκον μου νὰ εὐχαριστήσω τὸ καλὸ
μου τὸ κορίτσι, τοῦλάχιστον διὰ τὰς ἀπαύστους
φροντίδας, πού μαρτυροῦν τὴν ἀγάπην μου
ἐπεί. Διότι ἀπὸ ἀγάπην κἀμνε τόσο δι'
ἐμὲ, καὶ ἐγὼ τὴν ἀγάπην κυττάω καὶ δι' αὐτὴν
τὴν εὐχαριστῶ.

Ὁ Φαιδρὸς Ἀδάμ, Βασιλεὺς τῶν Πό-
λεων, γράφει τώρα μὲ τὸ ψευδώνυμον Ἀδάμ.
Ὡςτε δικὸν τοῦ ἦταν καὶ τὸ διηγημα ἐκεῖνο, τὸ
ἔργο, «Μία ἀληθινὴ παροιμία», πού ἐδημοσί-
ευσα φέτος. Ὅσο γὰρ τὰ παλαιότερα, ἐννοῶ
βέβαια τὴν ἐπιθυμίαν πού ἔχεις νὰ τὰ διαδώσῃς,
ἀλλὰ γίνεταί νὰ τὰ ξαναδημοσιεύσῃς, ἀφ' οὗ τὰ ἐ-
δημοσίευσα μὴ φορὰ; Καὶ εὐτυχῶς, εἶνε σὲ
τόμους μου, πού ὑπάρχουν ἀκόμη.

Ἡ Ἑλλάς τῶν Ὀνείρων δὲν συμφωνεῖ μὲ
τὸν Συρακὸν διὰ τὴν Σελίδι Συνεργασίας τὴν
εὐρίσκει πολὺ ὠραϊότερη ἀπὸ ἄλλοτε. «Τὶ, λέ-
γεις, διὰ νὰ εἶνε ὥραια, πρέπει νὰ ἔχῃ ὅλο ἄ-
σπετα;» Ἐπειτα, πὼς νὰ γράφωμαι ἀσπετα, ἀ-
φ' οὗ ὅλη τὴν ὥρα ἀνοῖμα Ἰερεῖς; Ἐγὼ εὐρί-
σκω, ὅτι συντείνει πολὺ καὶ τὸ εἶδος τῆς ζωῆς...
Ἀλλ' ἂν ὁ Συρακὸν εἶνε τόσο εὐθύς, ἂς ἀρ-
χίσῃ πρῶτος καὶ τὸν ἀκολουθοῦμε. —Ὁ κ.
Φαῖδρος σ' εὐχαριστεῖ πολὺ διὰ τὴν ζωγραφίαν
πού σκεπτεῖς νὰ τοῦ κἀμῃ; καὶ νὰ παρακλᾷς
νὰ σοῦ πῶ, ὅτι θὰ τὴν ἐπιοτιμώσῃς ἀκουερέλλα.

Νὰ καὶ ἡ Μπουμπουλία, πού πραγματο-
ποιεῖ σήμερον ὄνειρον ἐνὸς διολκῆος ἔτους: νὰ
γίγῃ συνδρομητρία, νὰ πάρῃ ψευδώνυμον, νὰ
λαμβάνῃ μέρος 'ς διὰ τὴν κίνησιν τοῦ περὶ-
οδικοῦ, καὶ προπάντων νὰ ξεσπαθώσῃ, διὰ ἑνὲ
ὁδηγῇ κι' ἄλλες εἰς αὐτὸ; πού τὸ θεωρεῖ ἀνω-
τερο καὶ ἀπὸ τὰ ἑξῆς. —Μὲ πόσον ἐνθουσιασμὸ
εἶνε γραμμένη ἡ πρώτη αὐτῆς ἐπιστολή, συνοδευ-
μένη καὶ ἀπὸ δύο ξεσπαθώματα! Ὡς, μὰ τὴν
εὐχαριστῶ πάρα πολὺ τὴ νέα μου φίλη!

Ὁ Σπῆρος Βασιλεῖον μοῦ γράφει τὰ ἑξῆς:
«Σοῦ στέλλω δύο δραχμῆς, γιὰ νὰ συμπληρωθῇ
ἡ συνδρομὴ μου, καὶ μεγάλη μου χαρὰ. Ἡ
μὴ δραχμὴ πού σοῦ εἶχα στείλῃ, τυπώθηκε
τώρα στὸν κατάλογο τῆς: Ἐπαρκείας. Πὼς
μποροῦσα λοιπὸν νὰ τὴν περάσω γιὰ συνδρομὴ;
Τὶ λεπτότης, εἰ ἐγὼ εἶμαι!

Τὸ καλὸν μου Πειρακτῆριον μοῦ ἔστειλε
ταχυδρομικῶς δύο κἀσες στίχους, μίαν δι' ἐμὲ
καὶ μίαν διὰ τὸν κ. Φαῖδρον, καλὸς καὶ μίαν
ὁκάν ρυθμῇ. Τὶ πολὺτιμὰ δῶρα εἰς αὐτὰς τὰς
περιστάσεις! Τὸ εὐχαριστῶ πολὺ, πάρα πολὺ!...

Ὁραῖας ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν
ἐβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: Τρελλὴ Νέότης, Ψευ-
τικὴ Κουνελίτσα, Ἡρώς τοῦ Ραβινέ, Ρόδον
τῆς Ἀνολέως, Ὀνειρον τῆς Ἑλλάδος, Κλέ-
φτικο Βόλι, Βασιλεὺς Χάλης, Ἑλληνικὸς
Παῖς, Ἑλληστία καὶ Μέλλων Στρατιώτης.

Ἐστῆλεσα τὰς παραγγελίας των καὶ τοὺς εὐ-
χαριστῶ διὰ τὰ καλὰ τῶν λόγια, εἰσφο-
ράς, ξεσπαθώματα κτλ.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἀδὴν τὴν ἐβδομάδα ἔλαβα τὰ ἑξῆς:

«Ὁ ἀκατηγόρητος Γερμανὸς» κτλ.—

«Πὼς ἐκδικεῖται εἰς ἐκατομμυριοῦχος»
κτλ.—«Ἀπὸ τὴν ἔξοδο τοῦ Μεσοποταμίου».

της Σαφούς (ὅχι, σὲ δικό σου χαρτί θὰ κάμης τὸ ψηφοδέλτιο γιὰ τὰλλα ποὺ μοὺ γράφεις, εἰς τὸ προσεχές) "Ἑλληνα Νικητὴν (ἀνεγνώθη εἰς τὸ δὸν φύλλον) συμπλήρωμα ἔλαβα, εὐχαριστῶ) Ξεπεσμένον Δόρδον, Σημάλαν τῆς Ἀνεξαρτησίας, Ἀῦραν τοῦ Ἰονίου κτλ. κτλ.

Ἰρκαν, Ν. Ζαγοῦ., Κ. Τσάντην, Β. Μούσιον, Λυκοῦργον Ν. Κλ., Δ. Κ. Λεονταῖον, Σπυρ. Κ. Κακαβ., Χουσοῦτέφανον Ἀπόλλωνα, Ἀστ. Γ. Σαμ., Χουσοῦτέφανον, Μυγκέ, Ζωὴν Διοῦλ., Ἀθηνᾶν Καρ., Νέον Βολταῖρον καὶ Θρακικὸν Ἰδεώδες (συμπλήρωμα συγδρομῆς ἔλαβα, εὐχαριστῶ ἐπίσης σὰς εὐχαριστῶ καὶ διὰ τὰ θερμὰ λόγια, μὲ τὰ ὁποῖα συνοδεύετε τὴν ἀποστολὴν τοῦ συμπληρώματος) ἤθελα πολὺ νὰ δημοσιεύσω μερικὰ, ἀλλὰ σήμερα δὲν ἔχω καθόλου τόπον).

Κωνστ. Δ. Ἐλευθ., Κυματοδαμένον Λευκάταν, Ἀλέξ. Ἀδ. Τσ. (ἔλαβα, εὐχαριστῶ). Ἰππία τοῦ Θανάτου, Ψωφιδέα, Σ. Π. Σωτ., Νικητὴριον Δάφνην (ἔστειλα, εὐχαριστῶ).

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 4ην Μαρτίου, ὑάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΠΑΡΚΕΙΑΝ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,

Εἰς τὴν παράκλησιν τῆς «Διαπλάσεως», τὴν δημοσιευθεῖσαν εἰς τὸ 46ον φύλλον (σελ. 370) ἔσπευσαν νὰ ανταποκριθῶν καὶ οἱ ἐπόμενοι :

375. Πολύδ. Ι. Ἰωαννίδης, Θεο)νίκη Δρ.	2.
376. Ρόδον τῆς Ἀνοίξεως, Ἰθάκη	2.
377. Παναγιώτα Κ. Γούση, Πειραιεύς	4.
378. Ἀρτεμῖς Γ. Σαμαρᾶ, Θεο)νίκη	3.
379. Φιλτάτη Ἑλλάς, Ἀργυροῦλον	6.
380. Δούκας Κ. Λεονταρίδης, Θεο)νίκη	3.
381. Ἰδεώδης Ἑλλάς (6 δόσι), Ἀθήναι	5.
382. Ἑλληνόπαις Ἡπειρώτης, Ἀθήναι	1.
383. Ζιζάνιον, Κέρκυρα	2.
384. Παμπόνηρο Γατάκι, Κέρκυρα	1.15
385. Ἄνθος τῶν Φιλιατρῶν, Φιλιατρά	1.
386. Ἀντίοχη Κοκκαλάνη, Θεο)νίκη καὶ δι' ἐνεργειῶν τῆς αἰ ἐπόμεναι 8 :	
387. Ἑλένη Μπαρίττι, Θεο)νίκη	3.
388. Δημήτρα Σιώσιου	2.
389. Καίτη Μέγα	1.
390. Μερόπη Τζιμου	2.
391. Φιλίτσα Πανᾶ	1.
392. Βασιλικὴ Σαφεροῦ	2.
393. Βασιλικὴ Λαμνίδου	1.
394. Ἀναστασία Μανούσου	1.

Πρὸς ὅλους τοὺς ἀνωτέρω ἐκφράζω τὰς θερμότητας μου εὐχαριστίας. Εἶνε αἱ καὶ γενικαὶς ἐγνωμοσύνης, διότι συντελοῦν εἰς τὴν διατήρησιν ἑνὸς περιοδικοῦ τόσο χρησίου εἰς τὴν ἑλληνικὴν νεότητα, ἐπ' ὧν ἑνὸς ἐθνικοῦ ἔργου, ὡς παρὰ πάντων χαρακτηρίζεται ἡ «Διαπλάσις».

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 173ου Διαγωνισμοῦ Ἀσσεων Μαρτίου-Μαΐου.

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 25ης Μαΐου

144. Συλλαβόγραφος

Κάποιος θεὸς Αἰγύπτου
Νησὶ παύρει κοντὰ του
Κε' ἀμέσως κατὰ σχίζεται
Ἀπὸ τὸ φόρεμά του.

Ἐστάλη ἀπὸ τὴν Χρυσόφωτη Ἑλπίδα

145. Στοιχειογράφοι

Μέρος ἄκτιον τοῦ λόγου
Μ' ἑνα γράμμ' αὐτὴν ἀνέβη,

Ἀνεπίστως θὰ προκύψῃ

Περὶ ἀντιμετακινήσεως.

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Ἐφύβου Ἐρμού

146. Μεταγραμματισμός

Με Ἰώτα, τύραννος ἀρχαῖος.

Με Νι, Αὐτοκράτορας Ρωμαῖος.

Ἐστάλη ἀπὸ τῆς Νερῆιδος τοῦ Βοοπόρου

147. Πυραμῖς

+ Οἱ σταυροὶ βασιλεῦς τῆς Ἰωλκού.

+ = Συμπλεκτικὸς.

+ = Νῆσος Αἰγαίου.

+ = Στρατηγὸς Καρχηδόνος

+ = Πολύτιμος λίθος.

+ = Ἦρως τοῦ 21.

Ἐστάλη ἀπὸ Γεωργίου Κ. Βέγκου

148. Μαγικὴ Εἰκὼν ἀνεν Εἰκότος

— Ἀχ, βάσανο! αὐτὸς ὁ χάρτης δὲν ἔχει τὸν Νομὸν ποὺ ζητῶ.

— Καὶ ποῖον νομὸν ζητᾷς;

— Ἐκείνον ποὺ εἶπα.

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Τραγοῦδι τοῦ Λευτεριάδ

149. Ποικίλη Συλλαβικὴ Ἀκροστιχίς

Ἡ πρώτη συλλαβὴ τῆς πρώτης τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων, ἡ δευτέρα τῆς δευτέρας καὶ ἡ τρίτη τῆς τρίτης ἀποτελοῦν θεῶν :

1, Ζῶν παντὸν. 2, Νῆσος τοῦ Ἰονίου. 3, Πόλις τῆς Μ. Ἀσίας.

Ἐστάλη ἀπὸ τῆς Γαλανῆς Σταυροφόρας

150. Ἑλληνοσύμφωνον

ουε-αο-αίο-αου

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Δοξαζμένου Εἰκοσιένα

151. Γριφός

ψεβ
ουβ ψεβ m ψεβ δ' S θε
ψεβ
ψεβ

Ἐστάλη ἀπὸ τῆς Μαργαρίτας τοῦ Ἀγροῦ

ΝΕΑ ΔΙΑΤΙΜΗΣΙΣ ΤΩΝ ΤΟΜΩΝ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἐπειδὴ οἱ Τόμοι τῆς «Διαπλάσεως» ὀλογὲν ὀλιγοστεύουν καὶ, ὡς ἐκ τῆς ἐλλείψεως χάρτου, κάθε ἀνατύπωσις εἶνε σήμερον ἀδύνατος, ἀναγκαζόμεθα νὰ διατιμήσωμεν τοὺς ὀλίγους ποὺ μᾶς μένουν ὡς ἑξῆς :

Α'. — ΟΛΟΙ ΟΙ ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ Α' ΠΕΡΙΟΔΟΥ (1879—1893)
ΔΡΑΧΜΑΣ 3 ΕΚΑΣΤΟΣ

Καὶ ταχυδρομικῶς : Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν 3.20. Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 3.50.

ἔχουν ἐξαντληθῇ ὀλοτελῶς οἱ ἑξῆς Τόμοι τῆς Α' Περιόδου : 2ος, 3ος, 8ος, 11ος, 13ος, 15ος, 17ος, 23ος. Μὴ παραγγέλλετε ἀπὸ αὐτοὺς.

Β'. — ΟΛΟΙ ΟΙ ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ Β' ΠΕΡΙΟΔΟΥ (1894—1917)
ΔΡΑΧΜΑΣ 10 ΕΚΑΣΤΟΣ

ΚΑΙ ΔΡΑΧΜΑΣ 15 ΧΡΥΣΟΔΕΤΟΣ
Ταχυδρομικῶς δέ : Διὰ τὸ Ἐσωτερικόν, ἀδετος 10.50, χρυσόδετος 16.50. Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν ἀδετος 11.50, χρυσόδετος 16.50.

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΓΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

Ὅσων αἱ λύσεις, ἀδελφότητες φυλλαδίου, ἐλήφθησαν ἀπὸ 28 Φεβρ. ἕως 6 Μαρτίου.

ΑΔΗΛΩΤΟΥ ΔΙΑΜΟΝΗΣ : Α. Κ. Φαρμάκης, Ἐνας χωρίς ὄνομα.

ΑΘΗΝΩΝ : Σ. Δεμετρίου, Ἐμ. Μπουκοῦνης, Φ. ντ' Ερβάν, Μ. Κουγιούλης, Α. Νόβας, Μ. Κορνάρου, Θ. Σακελλαρίου, Γ. Ἀναγνωστόπουλος, Μ. Α. Καρανῆς, Θ. Α. Καρτάνης, Χ. Γ. Τό

λίας, Κωνσταντίνουπολίται, Μαρία Κ. Σπάρταλη, Χ. Γ. Κασταράκης, Θ. Ἀδριανός, Σ. Σμυρνιούδης, Σωτ. Χ. Δούλης, Ἀδρα τοῦ Ἰονίου, Λέων τῆς Νεμέας, Εἰρήνη Γ. Κωνσταντίνου, Ο. Παρίχαρος, Σ. Πετράς, Μ. Κούλας, Θ. Α. Κ. Ἀσμάκος, Ἰω. Σ. Γαϊτάνος, Τελεμῆς, Ἑλληνοπόλυτος.

ΒΟΛΟΥ : Κλ. Κ. Παπακαστασίου.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ : Γ. Α. Τσουλῆς, Κ. Γ. Σταύρου.

ΘΗΒΩΝ : Κ. Γ. Χατζιώτης, Σπ. Γ. Χατζιώτης, Α. Ἰωάννου.

ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ : Π. Χ. Ζωνίδης.

ΚΑΛΑΜΩΝ : Ἡλ. Θ. Βενιόπουλος, Β. Φ. Κωνσταντίνου, Χ. Ν. Χριστόπουλος, Γ. Χ. Τσιούρας, Β. Α. Γυλιόπουλος, Ἀδ. Βενιόπουλος, Α. Γ. Γκούβουλης, Μαργαρίτα Π. Βουγιούνη, Ν. Η. Στεφάνου, Δ. Βύνος, Βασ. Ἀρ. Παπαδόπουλος.

ΚΕΡΚΥΡΑΣ : Α. Θ. Δημησιάνος, Ἀνδρέας Πρόσκος, Δημήτρα Λευθεριώτου.

ΛΙΜΝΗΣ : Γ. Ἐπισκόπου, Εὐ. Ἐπισκόπου, Ἑλένη Ἐπισκόπου, Ἡλ. Ἐπισκόπου, Ἑλένη Ἀρχαϊώτου.

ΜΕΣΣΗΝΗΣ : Γ. Κ. Κουτσαμάνης, Κ. Θεοδωρόπουλος.

ΜΙΤΥΛΗΝΗΣ : Σπαθὶ τοῦ Διάκου.

ΠΑΤΡΩΝ : Ι. Π. Παναγόπουλος, Β. Η. Θεοδωρόπουλος, Παναγιώτα Σακελλαρίου, Ντὸς καὶ Ντ. Β. Ἀναγνωστόπουλος, Ἀναστασία Γ. Μεσσηνίου, Γ. Ἀνδριόπουλος.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ : Γ. Γκούβουλης, Φ. Λαοῦδας, Γ. Ματθαίου, Ι. Ματθαίου, Π. Κ. Κούρας, Ἡλ. Α. Λαοῦδας, Ι. Ε. Ἀδριανός, Ἡλ. Π. Σωτήρης, Ν. Γ. Τσίτσης, Σ. Π. Σωτήρης, Π. Παπακωνσταντίνου, Κική Γ. Πισσία, Γ. Π. Βασιλείου.

ΣΠΑΡΤΗΣ : Χ. Γ. Οικονόμου.

ΣΥΡΟΥ : Καλλιόπη Σ. Κούση, Εὐγενία Λαζαρίου.

ΦΑΛΗΡΟΥ (Νέου) : Α. Σ. Θεοκλής.

ΦΑΛΗΡΟΥ (Παλαιῶν) : Φαληρεῖκή Ἀδρα, Κ. Βουρομάννα.

ΧΑΛΚΙΔΟΣ : Μαρία Β. Γεωργιάδου.

ΧΙΟΥ : Ἀπ. Γ. Κλεώτας.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅλων τῶν ἀνωτέρω τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν ἐν τῇ κληρωτικῇ καὶ ἐκλήρωσαν οἱ ἑξῆς :

ΜΙΧ. ΚΟΥΓΙΟΥΔΗΣ ἐν Ἀθήναις καὶ Δ. ΒΥΝΙΟΣ ἐν Καλαμίαις, οἱ ὅποιοι ἐνεγράφησαν ἐν τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Ἀπριλίου.

ΜΙΚΡΑ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

ΙΗ—112

Λευτεριά στους Σκλάβους, σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὸ ἔμφορ ἀλήθεια τετραδιάκι σου. Πέριμεν δικό μου.

Χρυσὴ Ἀκτὶς

ΙΗ—113

«ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΔΕΣΜΟΣ» ἡλώσις. — Συνεχυνεῖται μετὰ τοῦ Συλλόγου μας ὁ Σύλλογος «Ἐθνικὴ Σημαία».

Στὸ Β' διαγωνισμὸν μᾶς ἐλάβε ἀπάντησιν ἀπὸ τοὺς : Α. Τασσοπούλου, Τραγοῦδι τῆς Λευτεριάς, Β. Ἀναγνωστόπουλος, Ψωφιδέα, Ἀναπλιωτάκι, Ν. Σπανδάγον, Γ. Ζανιάκου, Μ. Μεσογῆν, Κόρη τοῦ Βουνοῦ. — Διεκρίθησαν οἱ ἀπάντησεις τῶν τριῶν πρώτων, ἐβραβεύθησαν οἱ δύο κληρῶν τοῦ : Τασσοπούλου.

Γ'. Διαγωνισμός : Ποῖα τὰ ἐπακόλουθα τῶν πολέμων ; Βραβεῖον τόμος Διπλῆς.

Ἀπάντησεις δεκταὶ μέχρι τέλους Μαΐου.

Στὴ Β' κλήρωσι τῶν δώρων ἐκλήρωσαν οἱ ἑξῆς : Ν. Κοητῆς, Τ. Φωτεινόπουλος, Α. Μαρκόπουλος, Α. Ἀγροῦτῆς, Δ. Δημερῆς.

Ἀπευθυντέον : Β. Βλαβανῶν, Ἀγροῦτῆς 9, Ἀθήναι.

Ο. Πρόεδρος : Κωνσταντίνος Λάβαρος.

Ὁ Γραμματεὺς : Βασίλειος Χάλης.

ΙΗ—114

Ἀντίλαστον Μ. Μ. με ἀπασπάραντας καὶ ἰδίους κατοικοῦντας ἐν Βόλῳ.

Χίονι τοῦ Μπιζανίου

ΙΗ—115

Ὀρθὴ ἐν Τριπόλει σύλλογος ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Γαλανόλευκη», πρὸς διάδοσιν τῆς «Διαπλάσεως».

ΙΗ—116

Πεισματάρια, ... ἈΣΙΑ.

Τρελλοαρσενικὸν